

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: (Gy. K.)
Cím: Sorozás

Forrás: Az Est

Pap

1916. 7/15.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füzet)

Osztályozás

Tárgy

355.21

Hely

Idő

"1916"

Sorozás

A polgári kör bakkarat-termében, majnal felé, mikor a játék véget ért nagy színes lepedővel borítják le [a bakkasztalt. Kártya, zseton, krupié kivonul s egy új butordarab kerül a szobába. Olyan klájderstok-féle, talpas faléc, sok apró rovátkával: a sorozó-mérce. Bizony kár, hogy már este nem hozzák, mert akkor hamar véget érne a bakkara. Ezt a butort ugyanis a legritkább bakkozó szereti.

Reggel nyolc órára együtt a bizottság. A bankár helyén pocakos kövér káplár ül. Ha nem csalódom, már vásároltam tőle ementált, a mikor kétkoronahatvan volt kilója. Ma hét korona az ementáli, a tartalékos sajt-kereskedő pedig veres igazolványi lapokat tereget maga elé. De ezt viszont ingyen adja. A többi katonai meg polgári irnok is elfoglal egy-egy játékhelyet. Ez jobbat, — az peche-sebbet. Kinek milyen a szerencséje. Az elnöklő városi tanácsnok meg a sorozást vezető őrnagy nem kér a szerencsééből. Ők külön kis asztalt kapnak, nyilván undorodnak a bakktól. Megjön a két orvos is... Kint

már nevetet szölongatnak... kezdődik. Ma éppen tizenkilenc évesek vannak soron.

A meg-megnyiló oldalajtón tizenkint suhannak be, nesztelen léptekkel a fluk. A ruházatukról — őszintén szólva — nem sok mondani valóm van. Az első már ott ágaskodik a mércén.

— Százötvenkilenc! — kiáltja a testmagasságok mérője harsányan, s a hősjelölt az orvos elé ugrik.

— Akar-e katona lenni?
— Na-ná!
— Mi a foglalkozása?
— Ujságelárusító.

— Mindjárt gondoltam — nevet az orvos. — Alkalmas. Hadsereg.

— Éljen a hadsereg! — rikkantja a rikkanos, s már azon mód elrohanna a csatába, de megállítják. Előbb még egy kis formaságból alá kell kanyarintania a nevét arra a cédulára, mit a sajt-kereskedő káplár elébe tol.

— Alkalmas... Alkalmas... Alkalmas — hangzik sorban, igazán öröm nézni; már hogy milyen fejlettek, egészségesek. Ez már a korai sport. Mind örül, hogy katona. A kövér káplár előtt egy sem akar megállani, hogy aláírjon. Nem toll kell ezeknek, hanem puska meg kard. Akad persze alkalmatlan is: »mérteken aluli«, »hátgerinc-elynomorodás«, magyarul pup, »alkalmatlan, gyenge«, de ezek is erősködnek, hogy

ők elbirják a háború fáradalmait. Csík-keres filozopter leckekönyvét szorongatja. A karpaszomány miatt; de nincs szüksége rá, alkalmatlan. Egy gimnazista fiu semmiképpen sem akar beletnyugodni az orvos véleményébe. Egyre keményebben dobbantja a padlóra csontszu-operációtól deformált ballábát.

— Erős... nem fáj már... jobban birom én, mint akárki más... nem is sántitok, tessék nézni! — erősködik. Az orvos meg egyszer ellépdelteti maga előtt, de hiába defilíroz hibátlanul.

— Nem lehet, édes fiam... nem lehet, na: alkalmatlan balláb...

Mulatságos volt Homec János, egy tót fiu.

Kirhatom a nevét, mert e pillanatban még igazán nem valami magas állású katonai személyiség; annál kevésbé, mert a doktor első szempillantásra kidobta. Iszkoit is a gyerek ki a tereméből, de a kövér káplár őt is elfogta.

— Ird alá!
— Nyém aláírok.
— Miért? Ird alá gyorsan!
— Nyém... nyém... nyém...

... az átyáistenak nyém — hajtogatta, s még a tollat sem engedte a kezébe erőszakolni. Az őrnagy, az elnök, az egész bizottság hiába nógatta. Valami nagyon okos ember így tanította ki a szerencsétlent sorozás ellen.

— Ird alá, nem válto — biztatta az orvos, de nem használt. János nem engedett. Na de megszólalt erre egy honi hang, tótul:

— Irjál, te belondjankó, mert ugy bevesznek, mint egy rongyot!

Ilyen gyors aláírást, mint a mi erre következett, még életemben nem láttam. Délelőtt tíz óráig ez volt az egyetlen, a ki nem mutatott hajlandóságot a katonasághoz.

Benéztem az öltözőhelyiségbe is. Az orosz cár megnyugtatóására mondhatom: volt ott még anyag bőven. Innen ki az utcára, nem rossz légváltozás. A kapu előtt csoportokban diskuráltak, sőt vigadtak a tauglichok. Vagy öt kokárdás, kis kocsis-legényke torkaszakadtából ezt daltolta:

»Mikor engem katonának visznek,
Az árokban még a víz is reszket.
Nézz fel rózsám a csillagos égre,
Most teszik a gatyámat az jégre.«

Rozzant hadi konflisom már a klinikák táján hureolt, de még mindig utánam zengett az öt kis kocsis dala.

— — — — —
Nézz fel rózsám a csillagos égre
— — — — —

A csillagos égre nem néztem fel, de elhatároztam, hogy felnézek a központi városházára s a közlelémezési ügyosztályban megtudakolom, lesz-e elég jég az idén? Mert az öt kis kocsis-legény fehér gyolcs gatyáját bizony jégre kell tenni a békekötésig.

Gy. K.